

ΕΤΟΣ 61ον

24 Φεβρουαρίου 2013

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 8 (3117)

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

Μέσα στή λατρευτική ζωή της Ἐκκλησίας ὅλοι οἱ πιστοὶ ζοῦμε τὴν πνευματικὴ αἴσθησι τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καθὼς καὶ τὴν πνευματικὴ προσδοκία τῆς δικῆς μας ἀναστάσεως κατὰ τὴ Δευτέρα Παρουσία του. Αὐτὸ μαρτυρεῖ ὁ ἅγ. Παῦλος: «Ξέρουμε ὅτι ὁ Θεὸς ποὺ ἀνέστησε τὸν Κύριον Ἰησοῦν, θὰ ἀναστήσει καὶ μᾶς καὶ θὰ μᾶς παρουσιάσει μπροστὰ Του μαζὶ μὲ ὄλους ἐσᾶς» (Β΄ Κορ. 4,14). Πῶς ξέρουμε, πῶς ἀντιλοῦμε αὐτὴ τὴ θεία γνώσι ποὺ εἶναι «τό τῆς θεολογίας μυστήριον» κατὰ τὸν Μέγα Βασίλειο;

Τὴν ἀντιλοῦμε ἀπὸ τὴν ἀδιάψευστη μαρτυρία τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων, τὴ διδασκαλία τῶν Πατέρων, τὸ δόγμα καὶ τὴν ὁμολογία πίστεως, τὴ ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Δέν ἀρκεῖ ὅμως νὰ ἔχουμε μόνο κατὰ νοῦν αὐτὴ τὴ θεόπνευστη πληροφορία διότι, ὅπως παρατηρεῖ πάλι ὁ Μ. Βασίλειος, «τό τῆς θεολογίας μυστήριον τὴν ἐκ τῆς ἀβασανίστου πίστεως ἐπιζητεῖ συγκατάθεσιν»· δηλαδὴ, ἀπαιτεῖται συγκατάθεσι χωρὶς ἀμφιβολία καὶ διακρίσεις λογισμῶν ἐκ μέρους μας γιὰ τὸ ἄν καὶ κατὰ πόσον εἶναι ἀληθινή ἡ πληροφορία τοῦ μυστηρίου τῆς πίστεως. Διαφορετικά, ὅσα καὶ ἄν γνωρίζουμε στὴ θεωρία γιὰ τὴν πίστι στὸν ἀναστημένο Χριστό, χωρὶς τὴ δικὴ μας ὀλόθυμη συμμετοχή, δέν μπορούμε νὰ καρπωθοῦμε τὴ σωτήρια αὐτὴ χάρι τῆς Ἀναστάσεως μέσα στὴν ὑπαρξή μας.

Ὅμολογοῦμε ἐπειδὴ πιστεύουμε

Ὅταν ὁ Θεὸς δέχθηκε τὴ μετάνοια τοῦ προφήτη Δαβὶδ καὶ τὸν λύτρωσε ἀπὸ τίς μεγάλες του ἁμαρτίες καὶ τίς ληπνές προσωπικές του περιστάσεις, εἶπε ὁ δεῦτερος «ἐπίστευσα, δι' ὃ ἐλάλησα» (Ψλ. 115,1). Ἀπὸ τὴ ζωντανὴ σωτηριώδη παρέμβασι τοῦ Θεοῦ στὴ ζωή του, εἶδε μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του, τὴ θεία δικαιοσύνη καὶ τὸ πλοῦσι ἐλεός Του. Καὶ πίστεψε, ὕμνησε, ὁμολόγησε καὶ δίδαξε ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι «οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων» καὶ «δίκαιος ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις Αὐτοῦ».

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Β΄ Κορ. δ΄ 6-15)

Ἡ φανέρωση τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ

Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς ὁ εἰπὼν ἐκ σκοτῶν φῶς λάμπει, ὃς ἔλαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν πρὸς φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐχομεν δὲ τὸν θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὄσπρακίνοις σκεύουσιν, ἵνα ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως ἡ τοῦ Θεοῦ καὶ μὴ ἐξ ἡμῶν, ἐν παντὶ θλιβόμενοι ἀλλ' οὐ στενοχωρούμενοι, ἀπορούμενοι ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι, διωκόμενοι ἀλλ' οὐκ ἐγκαταλειπόμενοι, καταβαλλόμενοι ἀλλ' οὐκ ἀπολλύμενοι, πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν φανερωθῇ. Ἀεὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ ζῶντες εἰς θάνατον παραδιδόμεθα διὰ Ἰησοῦν, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ φανερωθῇ ἐν τῇ θνητῇ σαρκὶ ἡμῶν. Ὡστε ὁ μὲν θάνατος ἐν ἡμῖν ἐνεργεῖται, ἡ δὲ ζωὴ ἐν ὑμῖν. Ἐχοντες δὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς πίστεως κατὰ τὸ γεγραμμένον, «ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα», καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν, διὸ καὶ λαλοῦμεν, εἰδότες ὅτι ὁ ἐγείρας τὸν Κύριον Ἰησοῦν καὶ ἡμᾶς διὰ Ἰησοῦ ἐγείρει καὶ παραστήσει σὺν ὑμῖν. Τὰ γὰρ πάντα δι' ὑμᾶς, ἵνα ἡ χάρις πλεονάσασα διὰ τῶν πλειόνων τὴν εὐχαριστίαν περισσεύσῃ εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

Παίρνοντας καί μεῖς παράδειγμα ἀπό τό μεγάλο προφήτη καί ψαλμωδὸ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀκολουθοῦμε τὴ μαρτυρία τοῦ ἀπ. Παύλου. Ἄν πράγματι πιστεύουμε στὸν Χριστό, θανατώνουμε διαρκῶς στὴν παρούσα ζωὴ τὸν παλιό μας ἑαυτὸ μέ τὰ πάθη καὶ τίς πονηρές του ἐπιθυμίες γιὰ νά προσεγγίσουμε μέ τὴ δική μας σταύρωση τὴ δική Του Σταύρωση πού νέκρωσε τίς δικές μας ἁμαρτίες. Κάνουμε ἀγώνα πνευματικό γιὰ νά μὴ ζῆσει ἡ ἁμαρτία μέσα μας.

Ἐπιδιώκουμε νά ζῆσει μέσα μας ὁ Χριστὸς μέ τὴν ἀναστάσιμη χάρις Του καὶ νά γίνει φανερὴ ἡ θεία Του ἐνέργεια στὴ φθαρτὴ μας φύση. Νά νιώσουμε τὴ φθορὰ νά ὑποχωρεῖ καὶ στὴ θέση της νά ἀπλώνεται ἡ ἀφθαρσία πού Ἐκεῖνος δώρισε μέ τὴ ζωηφόρο Ἀνάστασή Του. Ὡστε καὶ ἡ προσδοκία μας στὴν κοινὴ ἀνάσταση τῶν νεκρῶν νά εἶναι βέβαιη. Καὶ τότε μπορούμε, μέ συνέπεια τῶν λεγομένων μας, νά ὁμολογοῦμε τὴν ἀλήθεια πού πιστεύουμε.

Γνώση χωρὶς ἐμπειρία πίστεως

Κάθε λόγος ἢ κάθε ἀναφορά μας στό περιεχόμενο τῆς πίστεως, στά λόγια τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τό κήρυγμα, πού δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὴν προσωπικὴ μας πνευματικὴ ἐμπειρία μέσα στὴ πατρευτικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι, ὅπως πάλη ἐπισημαίνει ὁ Μ. Βασίλειος, κενὰ ῥήματα ἐπειδὴ στερούμαστε «τὸ ἐκ τῆς πίστεως ἰσχυρόν»· δηλαδή, ὅταν μιλάμε γιὰ τὸν Χριστό καὶ τὴ διδασκαλία Του καὶ δὲν βεβαιώνουμε ὅσα ἔλεμε μέ τὴ δύναμη τῆς πίστεως τῆς ψυχῆς μας, τὴν προσωπικὴ μας ἐμπειρία, τότε τὰ λόγια μας εἶναι κενὰ περιεχομένου. Διότι δὲν ἀποπνέουν ἄρωμα ἐμπειρίας πίστεως καὶ συνεπῶς δὲν πείθουν. Ἀντίθετα εἶναι πα-

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ὁ Θεός πού εἶπε νά λάμψη φῶς ἀπό τό σκοτάδι, αὐτός ἔλαμψε μέσα μας, διὰ νά φέρῃ εἰς φῶς τήν γνώσιν τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔχομεν δέ τόν θησαυρόν αὐτόν μέσα σέ πλῆνα σκεύη, διὰ νά φανῇ ὅτι τέτοια ὑπερβολική δύναμις εἶναι τοῦ Θεοῦ καί δέν προέρχεται ἀπό μᾶς. Πιεζόμεθα μέ κάθε τρόπον, ἀλλά δέν φθάνομεν σέ ἀδιέξοδον, εὐρισκόμεθα σέ ἀμυχανίαν ἀλλ' ὄχι σέ ἀπελπισίαν, διωκόμεθα ἀλλά δέν ἐγκαταλείπομεθα, καταβαλλόμεθα ἀλλά δέν χανόμεθα. Πάντοτε φέρομεν εἰς τό σῶμά μας τόν θάνατον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, διὰ νά φανερωθῇ καί ἡ ζωή τοῦ Ἰησοῦ εἰς τό σῶμά μας. Διότι ἐνῶ ζῶμεν, παραδιδόμεθα πάντοτε εἰς θάνατον χάριν τοῦ Ἰησοῦ, διὰ νά φανερωθῇ καί ἡ ζωή τοῦ Ἰησοῦ εἰς τό θνητόν μας σῶμα. Ὡστε ὁ μὲν θάνατος συντελεῖται σ' ἐμᾶς, ἀλλ' ἡ ζωή σ' ἐσᾶς. Ἀλλ' ἐπειδή ἔχομεν τό ἴδιο πνεῦμα τῆς πίστεως σύμφωνα πρός ὅ,τι εἶναι γραμμένον, «ἐπίστεψα καί διὰ τοῦτο ἐμίλησα», καί ἐμεῖς πιστεύομεν, διὰ τοῦτο καί μιλάμε, διότι γνωρίζομεν ὅτι ἐκεῖνος πού ἀνέστησε τόν Κύριον Ἰησοῦν θά ἀναστήσῃ καί ἐμᾶς διὰ τοῦ Ἰησοῦ καί θά μᾶς στήσῃ μαζί μ' ἐσᾶς ἐνώπιόν του. Ὅλα γίνονται πρός χάριν σας, ὥστε καθὼς ἡ χάρις ἐπεκτείνεται εἰς περισσοτέρους, νά προκαλέσῃ πλουσίαν τήν εὐχαριστίαν πρός δόξαν τοῦ Θεοῦ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέηλα, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ράγγωγα κενοδοξίας καί ἀλαζονείας παρά λόγος πίστεως πρός σωτηρία ψυχῶν.

Σέ αὐτή τήν πλάνη περιέπεσε καί ὁ φαρισαῖος τῆς παραβολῆς. «Ἐπαιρόμενος τῇ ματαιότητι τοῦ νοός αὐτοῦ», κατά τόν Μ. Βασίλειο, δηλαδή ἐπειδή παρασύρθηκε σέ ἔπαρση ἀπό τό μάταιο τρόπο σκέψης τοῦ νοῦ του, περιέπεσε σέ καύχηση τοῦ ἑαυτοῦ του καί κατάκριση τοῦ Τελώνου. Διότι εἶχε γνώση Θεοῦ χωρίς ταπείνωση, χωρίς ἐμπειρία πνευματική. Εἶχε γνώση πρός τό «θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις». Ἀντίθετα, ὁ δακτυλοδεικτούμενος ἁμαρτωλὸς Τελώνης εἶχε γνώση Θεοῦ μέσα ἀπ' τή βαθιά του ταπείνωση. Ἐφάρμοσε, χωρίς προφανῶς νά γνωρίζει, τὰ γεμάτα ἐπίγνωση λόγια τοῦ Δαβίδ: «Ἐγὼ δέ ἐταπεινώθην σφόδρα». Ὁμολόγησε τό μυστήριο τῆς Θεολογίας τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδή ταπεινώθηκε μέσα στό βάθος τῆς ἁμαρτωλῆς του συνειδήσεως, ἀκοιλουθώντας τὰ ἴχνη τοῦ Θεανθρώπου, πού ταπεινώθηκε «μέχρι θανάτου, θανάτου δέ Σταυροῦ».

Ἡ κοινὴ Πατρεία εἶναι πηγὴ Πνεύματος Ἁγίου

Σέ μιά τέτοια ἀξιομίμητη κατάσταση ὀφείλομε καί μεῖς νά ἀναμοχλεύομε τὰ σωτήρια λόγια τοῦ Εὐαγγελίου τῆς χάριτος, δηλαδή, νά εἴμαστε σέ βαθιά ἐπίγνωση τῶν γεγονότων μας καί ὅ,τι ὁμολογοῦμε νά ἔχει τό ἀνάλογο ἀντίκρισμα πίστεως, ὥστε νά ἔχομε παρηρσία ἐνώπιον Θεοῦ καί ἀνθρώπων, ὅπως ὁ

24 Φεβρουαρίου 2013: ΚΥΡΙΑΚΗ (ΙΣΤ΄ ΛΟΥΚΑ), ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ
Ἰωάννου προφήτου, προδρόμου καί βαπτιστοῦ ἐπὶ τῇ μνείᾳ τῆς α΄ καί β΄ εὐρέσεως
τῆς τιμίας κεφαλῆς αὐτοῦ (452).
Ἦχος: πλ. α΄ – Ἐωθινόν: Ε΄ – Ἀπόστολος: Β΄ Κορ. δ΄ 6 - 15 – Εὐαγγέλιον: Λουκᾶ ιη΄ 10-14.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 3 Μαρτίου, τοῦ Ἀσώτου.
Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. στ΄ 12 - 20 – Εὐαγγέλιον: Λουκᾶ ιε΄ 11-32.

Τελώνων, ἀλλὰ καί κοινωνία πίστεως μέ τά ἄλλα μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ὡστόσο, ἡ κοινωνία πίστεως δέν μπορεῖ νά ὑπάρχει χωρίς κοινωνία Πνεύματος· δηλαδή, νά ἐμφορούμαστε στόν πνευματικό μας ἀγώνα ἀπό τό ἴδιο πνεῦμα τῆς πίστεως πού διέκρινε ὄλους τοὺς ἁγίους καί δικαίους τῆς Ἐκκλησίας μας. Νά ἔχουμε «τό αὐτό Πνεῦμα τῆς Πίστεως» (Β΄ Κορ. 4,13) πού χαρακτηρίζει τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Μέ ἄλλα λόγια, εἶναι ἀπαραίτητο νά διατηρήσουμε τήν ἐνότητα τῆς πίστεως μέσα ἀπό τήν κοινή πνευματική μας ἐμπειρία, γιά νά ἔχει ἡ πίστη μας δύναμη καί νά εἶναι ὁ λόγος μας πειστικός.

Ἄρχιμ. Χ. Ν.

ΧΑΡΙΣΤΕ ΣΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΤΕ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΑΣ ΒΙΒΛΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Λ. ΨΑΡΙΑΝΟΥ (†)
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΕΡΒΙΩΝ ΚΑΙ ΚΟΖΑΝΗΣ

Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Σέ 52 ὁμιλίες.

Κυκλοφορήθηκε σέ νέα ἐπιμελημένη Ε΄ ἔκδοσι πτό κλασικό πλέον ἔργο τοῦ μακαριστοῦ Ἐρόντια Μητροπολίτη τῆς Ἐκκλησίας μας, πού ἀναφέρεται στό πτό μεγάλο, τό πτό σπουδαῖο καί τό πτό ἱερό ἔργο, πού μποροῦν νά κάνουν οἱ ἄνθρωποι, τῆ θεῖα Λειτουργία.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὄρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στίλ ὁποῖα περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Παρασκευή καί ὄρα 5.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμώνυμο Λῆμο Ἀττικῆς. Προηγείται ἡ Παράκλησι τῆς Ἁγίας καί ὁμιλεῖ ἕνας ἀπό τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἔβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἱασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Λευθουσις· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
